

der: „Det skal herved bemærkes, at de Overbetjentene, Politibetjentene og Fyrbøderne hidtil tillagte Munderingspenge . . . ere inddragne i de ovenfor anførte Lønninger for disse Stillinger, for Fyrbødernes Vedkommende saaledes, at de ere afrundede opefter.“ Der omtales ikke her de Folk, som jeg nævnede, nemlig Arbejds-mændene og Haandværkerne, hvem der paalægges en Pligt til at være i Marine-soldatsuniform, og som Følge deraf har man, synes jeg, haft god Grund til at gaa ud fra, at disse Munderingspenge vilde blive staaende. Der siges nemlig i § 10 i den Lov, jeg har nævnt, at samtlige Tillæg bortfalde med Undtagelse af dem, som tilstaaes Værftsarbejds-mænd, der forrette Tjeneste som Skibskokke, og her tages der Sigt paa Tillægene i § 3, hvorunder de Folk heller ikke ere nævnte.

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

Martin Olsen: Nej!

Formanden: Jeg skal da udsætte Mødet.

Det optages igen i Aften Kl. 7.

Mødet udsat Kl. 4.

Mødet genoptoges Kl. 7.

Martin Olsen: Da jeg sluttede i Eftermiddags, kom jeg dertil, at jeg meddelte, at efter Loven om Søtillæg maatte de paagældende Folk gaa ud fra, at de stadig havde deres gamle Munderingspenge og saaledes ikke alene ikke mistede Indtægt, men ogsaa fik en følelig Forhøjelse. Nu gaar det saadan til med Lovene, at naar de udkomme, foreligger der kun selve Lovene, undtagen for deres Vedkommende, som holde Rigsdagstidende. Man ser altsaa ikke Motiverne, ikke Begrundelsen, og i Loven staar ingenting om, at disse Folk skulle miste noget. Det fremgaar tværtimod, hvis der skal være Logik i Sammenhængen mellem de forskellige Paragraffer, at de beholde det gamle. Paa den anden Side har Rigsdagen haft

god Grund til at gaa ud fra, at der virkelig foresloges en Forhøjelse, for der staar noget i Motiverne til Loven om Søtillæg, der absolut maa vise, at der bliver givet disse Folk en Forhøjelse. Jeg henviser til Begrundelsen af Lovforslaget om Søtillæg — Loven er stadfæstet den 27. Maj i Aar ligesom den foregaaende Lov —; der staar i 2den Spalte af Motiverne: „Man har derfor til Tider haft det Misforhold, at Lønnen til Søs har været mindre end i Land“. Saa meddeler man, at man vil raade Bod her-paa, og saa siges der videre: „Idet det er almindelig anerkendt, at der bør ydes de Personer, der udkommanderes, et Vederlag, dels for den mere anstrengende Tjeneste, der forlanges til Søs, dels som Ækivalent for de Udgifter, der ere forbundne med Livet til Søs, og det Tab, der paaføres derved, at Adgangen til privat Fortjeneste i høj Grad afskæres dem, har man ment ogsaa at maatte foreslaa en Forhøjelse af de nugældende Sølønninger og Søtillæg, som jo ere fastsatte for ca. 40 Aar siden og derfor ikke kunne siges at være fyldestgørende længere“. Denne Motivering tyder ganske afgjort paa, at det, man vil, er at skaffe de paagældende en Forhøjelse. Man vil forbedre deres Kaar, da det er 40 Aar siden, det skete, og de nu trænge. Det er for Resten en meget pæn Tale, der holdes, jeg vilde neppe være i Stand til at holde den kønnere.

Der siges videre i Motiverne til § 3: „Man har dernæst ladet Munderingspenge, som dette Personel nu oppebærer under Udkommando, bortfalde, ligesom det ogsaa er Hensigten at afskaffe de Dusører for forskellig Tjeneste, som nu under Udkommando tilstaaes dette Personel af Ministeriet“. Som jeg bemærkede, komme Motiverne ikke til Befolkningens almindelige Kundskab, dem se kun Rigsdagens Medlemmer; men naar vi sammenholde Begrundelserne til de forskellige Paragraffer, maa man faa det Indtryk, at der foreslaas en Forhøjelse. Men lad os nu se, hvori den bestaar! Den ser saaledes ud: 1907 fik de Folk, som sejlede ud, en Maanedsløn af 78 Kr., Munderingsgodtgørelse 8 Kr. 10 Ø. og saakaldet Gratiale 10 Kr., tilsammen 96 Kr. 10 Ø. De samme Folk fik næste Aar, efter at denne Lov var traadt i Kraft, 97 Kr. 50 Ø., altsaa med andre Ord en Forhøjelse ifølge denne Lov af 1 Kr. 40 Ø. om Maanedslønnen. Det er altsaa Resultatet af vore gode og smukke Følelser